

1

La o masă de conferințe dintr-un zgârie-nori, se aflau opt persoane, bărbați și femei, niciunul sub vârsta de șaiszeci și cinci de ani, toți putred de bogați. Și se aflau aici, în buricul Manhattanului, ca să-mi decidă soarta.

Nu împlinisem încă șaisprezece ani și trecuse doar o lună de când absolvisem clasa a zecea de liceu. Părinților mei, profesori de filosofie, li se propusese să beneficieze de doi ani sabatici la o universitate din München. Chiar așa — doi ani petrecuți în străinătate nu era așa mult, dacă nu ar fi decis că mie mi-ar fi mult mai bine să rămân în Statele Unite.

Mi-au spus acest amănunt lipsit de importanță într-o zi de sâmbătă, prin luna iunie. Tocmai când mă pregăteam să merg acasă la cea mai bună prietenă a mea, Ashley, părinții mei au intrat în cameră și s-au așezat pe pat.

— Lily, a început mama, trebuie să stăm de vorbă.

Nu cred că dezvălui un mare secret spunând că e clar că o conversație începută astfel nu aduce nimic bun.

Primul meu gând a fost că lui Ashley i s-a întâmplat ceva îngrozitor. Dar s-a dovedit că era bine mersi; necazul lovea ceva mai aproape de casă. Părinții mei mi-au spus că fuseseră acceptați în programul sabatic și că șansa de a lucra în Germania timp de doi ani reprezenta pentru ei o oportunitate extraordinară.

Apoi au tăcut, făcând acel schimb de priviri lungi și pline de subînțeles, care nu-mi prea păreau deloc de bun augur. Mi-au spus că nu vor să mă târască după ei în Germania, că vor fi foarte ocupați cât timp vor sta acolo, și că vor ca eu să rămân la un liceu american pentru a avea cele mai mari șanse să urmez un colegiu aici. Așa că au hotărât ca, pe toată perioada cât vor fi plecați, eu să rămân în State.

Eram în egală măsură îndurerată și extaziată. Îndurerată, desigur, fiindcă vom fi despărțiți de un ocean, în vreme ce eu va trebui să mă descurc singură în momentele de răscruce ale vieții mele: pregătirea pentru testul de aptitudini școlare, în vederea admiterii la facultate, vizitarea facultăților, balul bobocilor, completarea colecției mele de discuri ale trupei Smashing Pumpkins.

Și eram încântată, gândindu-mă că voi sta împreună cu Ashley și părinții ei.

Din păcate, nu am avut dreptate decât pe jumătate.

Părinții mei hotărâseră că ar fi cel mai bine pentru mine să termin liceul în Chicago, într-un internat înconjurat de clădiri înalte și beton, iar nu în Sagamore, orașul meu natal din comitatul Upstate New York; nu în cartierul nostru străjuit de copaci, cu prietenii și oamenii și locurile pe care le cunoșteam.

Am protestat, folosindu-mă de toate argumentele care mi-au trecut prin minte.

Salt în timp, la două săptămâni după, și în spațiu, la 380 km distanță. Eram îmbrăcată cu o jachetă și o fustă dreaptă și strămtă pe care în mod normal nu le-aș fi purtat niciodată. Stăteam așezată la masa de conferințe împreună cu membrii Consiliului de administrație ai Școlii de fete Sfânta Sofia, care se holbau la mine. Interviewau fiecare fată care voia să intre în sfânta lor instituție și, la urma urmelor, Doamne ferește să admită o fată care nu corespundea standardelor lor. Dar să se deplaseze până la New York pentru a-mi lua mie interviu, asta mi se părea puțin cam prea de tot.

— Sper că ești conștientă, a spus unul dintre ei, un bărbat cu păr cărunt și cu ochelari micuți și rotunzi, de faptul că Sfânta Sofia este o instituție academică prestigioasă. Școala în sine are un vechi renume în Chicago, iar universitățile din Ivy League fac recrutări din rândul absolventelor noastre.

O femeie cu o claie de păr în cap s-a uitat la mine și mi-a vorbit rar și apăsător, de parcă s-ar fi adresat unui copil mic:

— Vei avea orice instituție de învățământ superior din țara aceasta la picioare, Lily, dacă vei fi acceptată la Sfânta Sofia. Dacă devii o fată a Sfintei Sofia.

Bine, bine, dar dacă nu voiam să devin o fată a Sfintei Sofia? Dacă voiam să rămân acasă, în Sagamore, cu prietenii mei, și nu la mii de kilometri distanță, într-un oraș geros din Midwest, înconjurată de fetele de la școli particulare, care se îmbracă toate la fel, vorbesc la fel și se dau mari cu banii lor?

Nu voiam să fiu o fată a Sfintei Sofia. Voiam să fiu eu însămi, Lily Parker, o adeptă a părului negru și a dermatografului, înzestrată cu un fabulos simț al modei.

Dar cei care aveau puterea să hotărască dacă urma sau nu să devin o fată a Sfintei Sofia n-au prea părut să ezite. La două săptămâni după interviu, am primit scrisoarea de acceptare pe mail: „Felicitări! Avem bucuria de a vă aduce la cunoștință decizia Consiliului de administrație de a accepta admiterea dumneavoastră la Școala de fete Sfânta Sofia.”

Nu eram deloc încântată, dar în afară de a da bir cu fugiții, un lucru care nu mă caracterizează, nu aveam altă opțiune. Așa că două luni mai târziu, părinții mei și cu mine am pornit-o pe drumul lung și istovitor spre aeroportul Albany International.

Mama făcuse rezervări la aceeași linie aeriană, drept urmare stăteam împreună în sala de așteptare, eu stând între ei doi. Mama purta o cămașă și pantaloni strâmți, iar părul lung și negru îl ținea prins într-o coadă. Tatăl meu purta o cămașă și pantaloni kaki, iar părul său castaniu îi flutura peste ochelari. Se duceau la aeroportul JFK pentru a face legătura cu zborul internațional; eu mă duceam la aeroportul O'Hare, din Chicago.

Am stat tăcuți până când au anunțat avionul meu. Prea nervoasă ca să dau frâu liber lacrimilor, m-am ridicat în picioare și mi-am pus pe umăr geanta stil poștaş. S-au ridicat și părinții mei, iar mama mi-a pus o mână pe obraz.

— Te iubim, Lil. Știi asta, da? Și știi că e mai bine așa.

În mod sigur nu știam dacă asta era cea mai bună soluție. Mai bizar era că nu eram sigură nici dacă ea însăși credea

astfel, dacă e să iau în considerare cât de agitată părea când a spus-o. Privind în urmă, cred că amândoi aveau îndoieli legate de toată afacerea asta. Nu au spus-o explicit, desigur, dar limbajul lor corporal exprima cu totul altceva. Când mi-au pomenit pentru prima dată despre planul lor, tata tot atinge genunchiul mamei, nu în mod romantic sau mai știu eu cum, ci mai degrabă de parcă ar fi avut nevoie să se simtă în siguranță, de parcă ar fi vrut să-și reamintească de faptul că ea era acolo și că totul avea să fie în ordine. Cu alte cuvinte, plecau în Germania pentru un stagiu sabatic de doi ani de cercetare, pentru care pierduseră luni întregi completând formulare, dar, în ciuda faptului că vorbeau de extraordinara lor „oportunitate”, nu păreau entuziasmați de plecare.

Întreaga poveste era tare, tare ciudată.

Oricum, nu a fost ceva nou faptul că, la aeroport, mama mi-a spus:

— E spre binele tău.

În ultimele săptămâni, ea și cu tata tot repetaseră propoziția asta ca pe o mantra. Nu știam dacă era spre binele meu, dar nu voiam ca ultimul lucru spus de mine să fie o remarcă obraznică, așa că am dat din cap afirmativ, am așșat un zâmbet fals și l-am lăsat pe tata să mă strângă în brațe puternic, mai-mai să-mi rupă coastele.

— Poți să ne suni oricând, mi-a spus el. La orice oră din zi sau din noapte. Sau să ne trimiți un e-mail. Sau un SMS.

M-a sărutat apăsând pe frunte.

— Tu ești lumina ochilor noștri, Lils, a șoptit el. Lumina noastră.

Nu îmi dădeam seama dacă îl iubeam mai mult sau dacă îl uram puțin pentru faptul că ținea atât de mult la mine și, cu toate astea, mă trimitea departe de ei.

Ne-am luat la revedere, apoi am traversat sala de așteptare și mi-am ocupat locul în avion, având un card de credit pentru situații de urgență în portofel, o geantă de voiaj cilindrică de care era atașată o etichetă cu numele meu în cala avionului și, cu palma lipită de geam, lăsăm New Yorkul în urma mea.

La revedere, *New York State of Mind*¹.

Peter Wentz a zis-o cel mai bine în titlul cântecului său *Chicago Is So Two Years Ago*.

Două ore mai târziu, înarmată cu o punguță de alune, ajungeam în zona cu prefixul 312, întâmpinată de un vânt aprig și mult prea rece pentru o după-amiază de început de septembrie, fie că Chicago era sau nu supranumit Orașul Vânturilor. Fusta până la genunchi, parte componentă a noii mele uniforme de la Sfânta Sofia, nu prea mă apăra de frig.

Am aruncat o privire înapoi după taxiul negru cu alb care mă lăsase în fața școlii, pe strada East Erie. Șoferul a pornit și s-a pierdut în trafic, lăsându-mă acolo, pe trotuar, în centrul orașului Chicago cu uriașa mea valiză în mâini, cu geanta pusă de-a curmezișul pe umăr.

Ceea ce mi se înfățișa privirii, gândeam eu, cercetând cu atenție Școala de fete Sfânta Sofia, nu mă făcea să mă simt chiar bine-venită.

Membrii Consiliului de administrație mi-au spus că, pe vremuri, Sfânta Sofia fusese o mănăstire, dar ar fi putut să fie

la fel de bine decorul gotic al unui film de groază. Piatră cenușie, mohorâtă. O mulțime de ferestre înalte și înguste și una rotundă, gigantică în centru. Garguie colțuroase și rânjitoare cocoțate pe fiecare colț al acoperișului țuguiat.

Mi-am sucit gâtul tot uitându-mă la statui. Nu era un pic ciudat faptul că micuții monștri de piatră păziseră călugărițele? Și oare stăteau de pază pentru ca oamenii să nu intre... sau să nu iasă?

Deasupra clădirii principale se înălțau simbolurile Sfintei Sofia: două turnuri cu ornamente în formă de țepi, din aceeași piatră cenușie. Se pare că unele dintre doamnele din elita orașului Chicago poartă inele de argint pe care sunt gravate siluetele celor două turnuri, drept dovadă că au studiat la Sfânta Sofia.

La trei luni de la ideea măreață a părinților mei, tot nu-mi doream să fiu una dintre fetele Sfintei Sofia. În plus, dacă îți mijeai ochii, clădirea arăta ca un monstru cu urechi ascuțite.

Mi-am mușcat buza și am cercetat celelalte clădiri, în același stil gotic, care alcătuiau micul campus, aproape ascuns de restul orașului de un zid din piatră. Un steag regal albastru, care purta blazonul Sfintei Sofia (cu turnuri cu tot), se unduia în bătaia vântului deasupra ușii arcuite de la intrarea principală. Un Rolls-Royce era parcat pe aleea curbă de la intrare.

Locul nu era pe placul meu. Nu era ca în Sagamore. Era departe de școala mea și de cartierul meu, departe de magazinul meu preferat cu îmbrăcăminte stil *vintage* și de cafe-neaua mea preferată.

¹ Titlul unei piese muzicale compusă de Billy Joel.

În plus, uitându-mă la Rolls-Royce, bănuiam că nici oamenii de aici nu erau genul meu. Mai bine spus, nu *fuseseră*. Din moment ce părinții mei își permiteau să mă trimită aici, se pare că aveau niște bani de care eu nu știusem.

— E aiurea, am mormăit eu chiar înainte ca ușile duble masive din mijlocul turnului să se deschidă.

O femeie — înaltă, subțire, îmbrăcată într-un taior corect și cu tocuri rezonabile — a pășit în prag.

Preț de o clipă, ne-am uitat una la cealaltă. Apoi ea s-a dat deoparte, ținând una dintre uși deschisă.

Am bănuț că eram poftită înăuntru. Mi-am potrivit geanta pe umăr, mi-am luat bagajul și m-am îndreptat spre intrare.

— Lily Parker? a întrebat ea, arcuind o sprânceană, când am ajuns la treptele de piatră din fața ușii.

Am confirmat din cap.

Și-a ridicat privirea, scrutând stabilimentul precum un vultur în căutarea prăzii.

— Intră.

Am urcat treptele și am intrat în clădire, cu părul răvășit de vânt, iar ușile gigantice s-au închis în spatele meu.

Femeia străbătea clădirea principală cu repeziciune, ferm, și, mai ales, în deplină liniște. Nu-mi spusese nici măcar un „Bună ziua” ca lumea, ce să mai zic de un călduros „Bun venit în Chicago”. Nu-mi adresase niciun cuvânt de când îmi făcuse semn să o urmez.

Asta și făceam, o urmam pe coridoarele numeroase, cu pardoseli lucioase din piatră calcaroasă, luminate de lucirea beculețelor din demodatele nișe săpate în ziduri. Podeaua și pereții erau făcuți din același tip de piatră pală, iar tavanul

era alcătuit dintr-un carioaj de grinzi din lemn cu simboluri aurii pictate în spațiile dintre ele. O albină. Un model floral ce reprezenta un crin.

Am cotit-o o dată, și încă o dată, până când am dat de un coridor străjuit de coloane. Forma tavanului s-a schimbat, înălțându-se deasupra noastră într-o serie de arcade ascuțite, mărginite de bârne arcuite din lemn, cu spațiile dintre ele pictate cu aceeași nuanță de albastru ca pe steagul Sfintei Sofia. Fundalul albastru era împânzit de stele aurii.

Era impresionant... sau, cel puțin, prețios.

Am urmat-o până la capătul coridorului, unde era o ușă din lemn. Chiar pe centrul ușii era inscripționat cu litere aurii numele MARCELINE D. FOLEY¹.

După ce a deschis ușa și a intrat în birou, mi-am dat seama că ea este Marceline D. Foley. Am urmat-o.

Încăperea era întunecoasă, iar în aer plutea un miros greu care provenea de la un ulei aromat de pe măsută. Pe perețele din fața ușii era un vitraliu rotund, gigantic, iar în fața ferestrei era amplasat un birou masiv din stejar.

— Închide ușa, mi-a zis.

Am lăsat jos geanta de voiaj și am făcut ce mi-a cerut. Când m-am întors din nou cu fața, ea era așezată la birou, cu mâinile îngrijite împreunate și cu privirea ațintită asupra mea.

— Sunt Marceline Foley, directoarea acestei școli, s-a prezentat ea. Ai fost trimisă la noi să îți desăvârșești educația, să îți dezvolți abilitățile personale și să te transformi într-o domnișoară. Vei deveni o fată a Sfintei Sofia. În calitate de elevă, îți vei petrece doi ani în această instituție. Mă aștept

¹ Efect sonor (lb. engleză).

din partea ta să îți folosești timpul cu înțelepciune: să studiezi, să înveți, să socializezi cu colegele și să te pregătești pentru solicitantul studiu academic la o universitate respectabilă. De luni până vineri, vei avea ore de la opt și douăzeci dimineața până la trei și douăzeci după-amiaza. Cina se servește la ora cinci fix. De luni până joi, de la șapte la nouă seara vei fi în sala de studiu individual. Stingerea este la ora zece. Vei rămâne în incinta școlii în timpul săptămânii, deși poți să faci plimbări scurte în afara ei în timpul pauzei de prânz, cu promisiunea că nu pleci singură și că rămâi în apropierea campusului. În serile de vineri și sâmbătă, consemnul este la ora nouă fix. Ai să-mi pui vreo întrebare?

Am dat din cap că nu, ceea ce era o minciună gogonată. Aveam tone de întrebări, de fapt, dar nu din cele pe care bănuiam că le-ar fi apreciat, mai ales din pricină că talentele ei în privința comunicării și a relațiilor publice lăsau mult de dorit. Prin ceea ce spunea, lăsa să se înțeleagă că Sfânta Sofia nu era un internat, ci, mai degrabă, o închisoare. Și apoi, oricum, își irosise așa-zisele talente de pomană cu mine. Nu era ca și cum m-aș fi dus de bunăvoie acolo.

— Bine.

Foley a deschis un sertăraș aflat în partea dreaptă a biroului ei. Din el a scos o cheie aurie, cu patina vremii — genul acela de cheie simplă cu un dinte la capăt — atârnată de o fundă de un albastru regal.

— Cheia de la camera ta, a spus ea întinzând mâna.

Am ridicat funda din palma ei, prinzând între degete bara subțire de metal.

— Cărțile tale sunt deja în cameră. Ți s-a dat un laptop, care este tot în cameră.

S-a încruntat, după care și-a ridicat privirea spre mine.

— Probabil că nu este școala pe care ți-ai imaginat-o, domnișoară Parker. Dar vei vedea că ți s-a acordat o șansă extraordinară. Aceasta este una dintre cele mai bune școli din întreaga națiune. Ca absolventă a Sfintei Sofia și se vor deschide toate ușile instituțiilor academice precum și cele ale înaltei societăți. În calitate de membră a acestei instituții vei intra într-o rețea de doamne influente pe plan internațional.

Am dat din cap aprobator, mai ales în privința primei părți. Bineînțeles că îmi imaginasem cu totul altfel ultimii mei ani de liceu. Îmi imaginasem că mi-i voi petrece acasă, împreună cu prietenii mei, împreună cu *părinții* mei. Dar ea nu mă întrebase, de fapt, cum mă simțeam proaspăt debarcată la Chicago, așa că nu am comentat.

— Te voi conduce în camera ta, a adăugat ea, ridicându-se de pe scaun și îndreptându-se spre ușă.

Mi-am ridicat din nou bagajul de pe jos și am urmat-o.

Îndreptându-mă spre camera mea, am remarcat că Sfânta Sofia arăta cam tot la fel cu ce văzusem și mai devreme, când m-am dus în biroul lui Foley — coridor după coridor, toate din piatră. Clădirea era impecabil de curată, dar destul de pustie. Searbădă. De asemenea, era mai liniștită decât mă așteptam să fie un liceu, cu siguranță mai liniștită decât liceul pe care tocmai îl părăsisem. Cu excepția țăcănitului tocurilor lui Foley pe podelele lucioase din piatră, era o tăcere mormântală. Și nici urmă de chestiile obișnuite dintr-un liceu: vitrine cu trofee, albumele claselor, vestiare, postere cu echipa școlii și

suporterii ei. Și, ce era mai important, nici urmă de elevi. Trebuia să fim două sute. Până în acel moment, părea că sunt singura internă a Sfintei Sofia.

Coridorul a dat pe neașteptate într-un gigantic spațiu circular cu tavanul boltit, iar pe dalele de dedesubt era gravat un labirint. Era un loc sobru. Un loc destinat meditației. Un loc pe unde călugărițele umblau cândva în liniște deplină, pline de solemnitate, traversând coridoarele.

Apoi a împins un alt set de uși duble.

Din coridor am intrat într-o cameră lungă, luminată de candelabre metalice uriașe și de culorile strălucitoare ale zecilor de vitralii. Pe pereții fără ferestre erau înșiruite rafturi cu cărți, iar podeaua era înțesată de rânduri nesfârșite de mese.

La mese erau așezate adolescente. O mulțime de adolescente, toate îmbrăcate în uniforma Sfintei Sofia: fuste ecosez bleumarin și un fel de top din aceeași nuanță de bleumarin; pulover; hanorac cu glugă; vestă de lână.

Arătau de parcă ar fi fost o armată de fete în ecosez.

Pe mesele din fața lor erau împrăștiate cărți și caiete, laptopuri deschise, care bâzâiau. Orele începeau abia a doua zi, iar fetele astea deja studiau. Consiliul de administrație avusese dreptate. Oamenii ăștia chiar luau învățătura în serios.

— Colegele tale de clasă, m-a anunțat Foley cu glas scăzut.

A trecut pe culoarul din mijlocul încăperii, iar eu am pornit în urma ei. Umărul începea să mă doară sub greutatea bagajului. În timp ce treceam prin dreptul lor, fetele își scoteau nasul din cărți (și caiete, și laptopuri) și se uitau la mine, cântărindu-mă din priviri. Am surprins privirile a vreo două dintre ele.

Prima era o blondă cu păr ondulat, care îi cădea în valuri pe umeri și cu o bentiță neagră din lac strânsă după urechi. A ridicat din sprânceană spre mine în timp ce treceam pe lângă ea, iar alte două brunete, de la aceeași masă, s-au aplecat spre ea să-i spună ceva la ureche. Să bârfească. Am bănuțit imediat că ea era șefa găștii respective.

A doua fată, care stătea cu alte trei cadete în ecosez trei mese mai încolo, în mod cert nu făcea parte din gașca blondei. Avea și ea părul blond, cu excepția vârfulor mai închise, și era tunsă scurt. Avea unghiile date cu lac negru și un cercel mic de argint în nas.

Având în vedere ceea ce văzusem până acum, mă miram că Foley accepta chestia asta, dar îmi plăcea.

Și-a ridicat capul când am trecut pe lângă ea, ochii ei verzi intersectându-se în treacăt cu ochii mei căprui.

Mi-a zâmbit. I-am răspuns și eu tot printr-un zâmbet.

— Pe aici, mi-a ordonat Foley.

M-am grăbit să o urmez.

Am traversat culoarul, ajungând în celălalt capăt al camerei, trecând în alt coridor. După alte cotituri și un șir îngust de trepte din calcar, Foley s-a oprit lângă o ușă din lemn. A înclinat capul spre cheia atârnată de gâtul meu.

— Apartamentul tău, mi-a precizat ea. Dormitorul tău e prima cameră pe dreapta. Ai trei colege de apartament, cu care vei împărți camera comună. Orele încep mâine-dimineață fix la ora opt și douăzeci. Ai orarul lângă cărți. Înțeleg că te interesează artele plastice?

— Îmi place să desenez, am răspuns eu. Câteodată mai și pictez.